వామనుడు

చాన్నాళ్ళ విరామం తర్వాత నా చిననాటి స్నేహితుల్ని కల్సుకోబోతున్నానన్న ఉద్విగ్నత . . . గాల్లో తేలిపోతున్న అనుభూతి . . . మనోహరమైన దృశ్య కావ్యంలా కళ్ళముందు కదుల్తూ . . . పాత జ్ఞాపకాల మధురిమ . . . మేం గోలీకాయలు ఆడినప్పుడు చేతులకంటిన మట్టి వాసన ఇప్పుడే వస్తున్నంత ఫ్రెష్‌గా . . . చింతతోపులో రాళ్ళు విసిరి నేల రాల్చిన చింతకాయల పులుపు గుర్తొచ్చి ఇప్పుడు నోట్లో నీళ్ళూరుతున్నాయి.

పదిరోజుల క్రితం రమణ నుంచి ఉత్తరం వచ్చినప్పటినుండీ హడావుడి . . . రమణా, నేను, రాము బాల్య స్నేహితులం. తోపులో బడిలో ఎలిమెంటరీ స్కూలు నుంచి కల్సి చదువుకున్నాం. ఇంటర్ తర్వాత ఇంజనీరింగ్ చదువుకోసం రాము పిలాని వెళ్ళిపోయాడు. రమణ బి.కాం పాసైనాక, హైద్రాబాద్‌లో యం.బి.ఎ. చదివి, అక్కడే స్వంతంగా వ్యాపారం పెట్టాడు. నేను బి.యస్సీ పాసై, ఉద్యోగాల వేటలో విసిగిపోయి, చివరికి మేం చదువుకున్న ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో టీచర్‌గా చేరాను.

ఒంగోలు నుంచి హైద్రాబాద్‌కు పది గంటల ప్రయాణం . . . రైల్లో కూచున్న క్షణం నుంచీ నా కొడుకు సిద్ధార్థని కబుర్లతో ముంచెత్తాను. వాడు నా వైపు ఆత్మీయంగా చూస్తూ "మరీ పసిపిల్లాడిలా ఆ సంబరమేమిటి నాన్నా" అన్నాడు.

"ఒరేయ్! మా స్నేహం వయసు నలభై యేళ్ళపైనే. చింతకాయ పచ్చడి పాతబడేకొద్దీ శ్రేష్ఠమౌతుంది. స్నేహం కూడా అంతే. జీవన సమరంలో తలమునకలై గత ఇరవై యేళ్ళుగా కల్సుకోలేకపోయాం. ఇపుడు మరికొన్ని గంటల్లో వాళ్ళను చూడబోతున్నానన్న వూహకే మనసు పులకరిస్తోంది" అన్నాను.

అలా అన్నానేగానీ మనసులో ఏదో మూల బెరుకు . . . దానిక్కారణం నాకూ, వాళ్ళిద్దరికీ ఉన్న స్థాయీ భేదం. రాము ఢిల్లీలో బాగా పేరున్న కంపెనీలో పెద్ద హోదాలో ఉన్నాడు. రమణ వ్యాపారంలో అంచెలంచెలుగా ఎదిగి పెద్ద పారిశ్రామికవేత్త అయినాడు. నేనే . . . బతకలేక

బడిపంతులైనాను. రెండు మహావృక్షాల మధ్య బోన్సాయ్‌లా . . . కుంచించుకు పోయినట్లు కన్పిస్తానేమోనన్న భయం . . .

నాకు మల్లేనే నా కొడుకూ ఆత్మన్యూనతకు లోనై . . . కుదించుకుపోయి . . . మరుగుజ్జులా ఫీలై . . . మథన పడ్తాడేమోనని నా దిగులు.

వాడివైపు చూశాను. ఏదో పత్రిక చదువుతున్నాడు. డిగ్రీ అయిందనిపిచ్చాక ఇంకా పై చదువులు వద్దన్నాడు. ఉద్యోగాలూ చేయనన్నాడు. "ఒకరి కింద పనిచేసే ఉద్యోగాలు నాకు సరిపడవు నాన్నా. స్వతంత్రంగా చేయగలిగేవి రెండే. ఒకటి వ్యాపారం, రెండోది వ్యవసాయం. బిజినెస్ పెట్టుకునే స్థోమత మనకు లేదు. ఇక మిగిలింది వ్యవసాయం. నేను రైతుని కావాలనుకుంటున్నాను నాన్నా" అన్నాడు.

వర్షాభావం, నకిలీ విత్తనాలు, నకిలీ పురుగుమందులూ, రైతుల ఆత్మహత్యలు గుర్తొచ్చి "బాగా ఆలోచించుకునే నిర్ణయం తీసుకున్నావా? నువ్వు పెద్దవాడివైనావు. నీ జీవితానికి సంబంధించిన నిర్ణయాలు నువ్వు తీసుకోవటమే మంచిది. ఎటొచ్చీ ఓ నిర్ణయం తీసుకున్నాక వెనక్కి తిరిగి చూసుకోకూడదు. ఎప్పుడూ పశ్చాత్తాప పడకూడదు" అన్నాను.

"బాగా ఆలోచించుకునే చెప్తున్నాను నాన్నా. ఫ్యాను కింద కూచుని ఫైళ్ళు చూసే పనికన్నా వ్యవసాయం చేయటమే నాకిష్టం. లాభనష్టాల మాటెలా ఉన్నా మనసుకు నచ్చిన పని చేసుకోటమే ఉత్తమం కదా" అన్నాడు. గత ఐదేళ్ళనుంచీ వాడు వ్యవసాయం చేస్తున్నాడు.

రమణ యింట్లో మా యిద్దరికీ సాదరస్వాగతం లభించింది.

గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయాడు రమణ. బాగా లావైనాడు . . . పొడుచుకొస్తూ బొజ్జ . . . మెళ్ళో దిట్టమైన బంగారు గొలుసు . . . దానికో పులిగోరు . . . దట్టంగా పెరిగి, మెలితిరిగిన మీసాలు . . . దర్పం, ధనబలం ప్రతి కదలికలో ప్రస్ఫుటమౌతూ. . .

రాము బాగా తెల్లబడ్డాడు. బట్టనెత్తి . . . రిమ్‌లెస్ చలువ కళ్ళద్దాలు . . . స్టయిల్‌గా ఉన్నాడు.

సాయంత్రం ఆరింటికి లాంజ్‌లో కూచుని, స్నాక్స్‌తోపాటు కాఫీ సేవిస్తూ కబుర్లలో పడ్డాం. రమణ, అతని భార్య, యిద్దరు కొడుకులు ఒకవైపు – రాము, అతని శ్రీమతి, కొడుకూ, కూతురూ మరోవైపు – నేనూ, సిద్ధార్థ యింకోవైపూ . . . వలయంలా కూచున్నాం. పచ్చటి తివాచీలా పరుచుకున్న విశాలమైన లాంజ్ . . . చుట్టూ రకరకాల అందమైన పూల మొక్కలు . . . ఎండాకాలపు సాయంత్రాల్లో వీచే మంద్రమైన చల్లటి గాలి . . . వాతావరణం చాలా ఆహ్లాదకరంగా ఉంది.

"బాలక్రిష్ణ మేష్టారు ఫిజికల్ సైన్స్ పాఠాలు ఎంత అద్భుతంగా చెప్పేవాడో కదరా" అంటున్న రమణ నా వైపు తిరిగి "మన పిల్లల పరస్పర పరిచయాలు మర్చేపోయాంరా" అన్నాడు. తన కొడుకువైపు చూపిస్తూ – "వీడే మా పెద్దబ్బాయి సుధాకర్. బి.టెక్. ఇన్ ఎలక్ట్రానిక్స్. టి.సి.యస్. కంపెనీలో ఇంజనీర్‌గా పని చేస్తున్నాడు. రెండోవాడు దివాకర్. మెడిసిన్ ఫైనలియర్లో ఉన్నాడు. నాకెప్పుడూ ఒక డ్రీం ఉండేది. యిద్దరు పిల్లలు పుడితే ఒకర్ని ఇంజనీర్ని, మరొకర్ని డాక్టర్ని చేయాలని. నా కొడుకులిద్దరూ ఆ కోరిక తీర్చారు" అన్నాడు. అతని మాటల్లో సంతృప్తితోపాటు కించిత్తు గర్వం కూడా తొణికింది.

రాము తన పిల్లల్ని పరిచయం చేస్తూ "వీడు కిరణ్. సివిల్ సర్వీసెస్ రాసి ఐ.ఆర్.యస్. కేడర్‌కి సెలెక్టయినాడు. ఐ.ఎ.యస్. కావాలనేది వీడి జీవితాశయం. ఇంకా రెండు ఛాన్సెస్ ఉన్నాయి. ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఇక నా కూతురు ప్రణీత వెరీ బ్రిలియంట్. ఇన్ఫోసిస్‌లో ఉద్యోగం. నెలకు అరవైవేల జీతం" అన్నాడు.

నా వంతు రాగానే సిగ్గుతో ముకుళించుకుపోయాను. మహాకాయుల పాదాల దగ్గర నిలబడిన లిల్లీపుట్‌లా . . . అందరూ నావైపూ, సిద్ధార్థవైపూ చూస్తున్నారు. వాళ్ళ చూపు గుచ్చుకుంటూ . . . నత్తగుల్లలోకి నత్త ముడుచుకున్నట్లు నేను . . .

"మీ వాడు . . . పేరు సిద్ధార్థ అని కదూ చెప్పావు. ఏం చేస్తున్నాడో చెప్పరా" రమణ అడుగుతున్నాడు.

నేను తల వొంచుకోబోతున్నప్పుడు సిద్ధార్థ గొంతు ఖంగుమంటూ విన్పించింది.

"నేను వ్యవసాయం చేస్తున్నానండీ"

తలయెత్తి వాడివైపు చూశాను. వాడి కళ్ళు సంతృప్తితో మెరుస్తున్నాయి. నా మిత్రులిద్దరూ తమ పిల్లల గురించి ఎంత గర్వంగా చెప్పారో సిద్ధార్థ కూడా అంతే గర్వంగా తను రైతునని చెప్పుకున్నాడు. వాడిలో కించిత్తు కూడా ఆత్మన్యూనత కన్పించకపోవటం నాకు ఆనందాన్ని కలిగించింది.

పిల్లలకూ, ఆడవాళ్ళకి డిన్నర్ డైనింగ్ టేబిల్ మీద ఏర్పాటు చేసి – మా ముగ్గురికీ మాత్రం ప్రత్యేకంగా తన గదిలో ఏర్పాటు చేశాడు. స్కాచ్ విస్కీ బాటిల్ వోపెన్ చేశాడు రమణ. నా కొద్దన్నాను.

రమణ నవ్వి "నువ్వేమీ మారలేదురా. మనం ఇంటర్ చదువుకునే రోజుల్లో ఎలా ఉన్నావో ఇప్పుడూ అలానే ఉన్నావు. గత ఇరవై పాతికేళ్ళలో సమాజం ఎలా మారిపోయిందో గమనించావా . . . ప్రతిదానిలో వేగం . . . విపరీతమైన పోటీ . . . మనుషుల్లో

స్వార్థం . . . అంతా ప్రాక్టికల్ . . . మంచితనం, మానవత్వం, మట్టీమశానం అనుకుంటూ కూచుంటే మనం వెనకబడిపోతాం. మరొకడు మనల్ని నెట్టేసి, కింద పడేసి ముందుకెళ్ళిపోతాడు. జీవితంలో గెలుపు ముఖ్యం. గెలవాలంటే మనం ఎప్పుడూ ముందుండాలి" అన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ రెండో రౌండ్‌లో ఉన్నారు. నేను గ్లాస్లోని కూల్‌డ్రింక్‌ని మెల్లగా చప్పరిస్తూ వాళ్ళు చెప్పేది వింటున్నాను.

రాము నావైపు జాలిగా చూసి రమణతో అన్నాడు. "ప్రశాంతత కోరుకునే వాడు నెంబర్‌వన్ కాలేడు. లక్ష్యాలు . . . పరుగు . . . వత్తిడి . . . మనవాడికివేవీ నచ్చవు కదరా. మన ఒంగోల్లోని తోపులో బడిలో ఎలిమెంటరీ క్లాస్ పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పుకుంటూ సంతృప్తిపడి పోతున్నాడు. ఇపుడు మనమేం చెప్పినా వాడి చెవికెక్కదు".

వాడి మాటలకు మృదువుగా నవ్వి, కబుర్ల కాక్‌టెయిల్‌ని ఆస్వాదిస్తూ మిన్నకుండిపోయాను.

"అవున్రా. మనం ఇంటర్‌లో ప్రకాష్‌గాడి రూంకెళ్ళి చదూకునేవాళ్ళం కదా. వాడిప్పుడు ఏం చేస్తున్నాడు?" రాము అడిగాడు.

ప్రకాష్‌ది ఒంగోలు దగ్గర సంతనూతలపాడనే వూరు. రోజూ వూరెళ్ళి రావటం కష్టమని ఒంగోల్లో రూం అద్దెకు తీసుకుని చదువుకునేవాడు.

"వాడు ట్రంకు రోడ్డులో లేడీస్ ఎంపోరియం అనే షాపు పెట్టుకున్నాడు. బిజినెస్ బాగానే ఉన్నట్టుంది. ఈ మధ్యనే మరో షాపు తెరిచాడు" అన్నాను.

ఉన్నట్టుండి రాము పెద్దగా నవ్వాడు. ఆగి మరలా నవ్వాడు. ఈసారి తెరలు తెరలుగా నవ్వాడు.

నావైపు చూపిస్తూ "ఒరేయ్ రమణా . . . నీకు గుర్తుందిరా . . . వీడోసారి బోల్డు జాలిగుండెతో . . . మంచుముక్కలా కరిగిపోయి . . . ఓ ప్రాస్టిట్యూట్ మీద బోల్డంత సానుభూతి కురిపించి . . . ఏం చేశాడో గుర్తుందిరా" అంటూ మరలా నవ్వాడు.

రమణకూడా పెద్దగా శబ్దం వచ్చేలా నవ్వి "ఆ సంఘటన ఎలా మర్చిపోతాన్రా . . . అప్పట్నుంచే కదా మనం వీడికి కరుణామయుడని నిక్‌నేం పెట్టింది" అన్నాడు.

నాకా సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

ప్రకాష్ అద్దెకుండే గది చాలా పెద్దది. దానికి పైన రెండు చిన్న గదులుండేవి. వాటిలో శర్మా కాలేజీలో డిగ్రీ చదువుతున్న కుర్రాళ్ళు అద్దెకుండేవారు.

ఆ రోజు రాత్రి పదకొండైనా నల్గురం చదువుకుంటున్నాం. మరో పదిరోజుల్లో పరీక్షలున్నాయి. గదిబైట వసారాలో నేను, రమణ చదువుకుంటున్నాం.

అప్పుడో మెరుపు మెరిసినట్లు మా ముందునుంచి వెళ్తున్న అమ్మాయి కన్పించింది. ఆమె సన్నగా, చాలా నాజూగ్గా ఉంది. విద్యుత్‌లా చలాకీగా ఉంది. తెల్లటి నైలాన్‌చీర మీద ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన ఎర్రటిపూలు . . . జడలో తురిమిన మల్లెపూల గుబాళింపు . . . చకచకా మెట్లెక్కి వెళ్తున్నప్పుడు గలగలా నవ్వినట్లు కాలి మువ్వల రవళి . . .

మాకిలాంటి సీన్లు చూడటం అలవాటే. పైన అద్దెకున్న కుర్రాళ్ళు తరచూ అమ్మాయిల్ని ఇలా రూంకి తెచ్చుకుంటుంటారు. మేము మరలా పుస్తకాల్లో తలదూర్చి – సైన్స్ పాఠాల్లో మునిగిపోయాం.

గంటా గంటన్నర తర్వాత ఆ అమ్మాయి మెట్లు దిగుతూ కన్పించింది. అడుగుతీసి అడుగు పెట్టటం నరకంలా . . . ఒక్కో మెట్టు బరువుగా . . . బాధగా . . . దిగుతోంది. ఆమె వెక్కిళ్ళు రాత్రి నిశ్శబ్దాన్ని బలంగా చెదరగొడ్తూ . . . మనిషి వడలిపోయి, రేకులు చిదిమేసిన గులాబీలా ఉంది. శోక దేవతలా కన్నీరుమున్నీరుగా విలపిస్తోంది.

నాకు గుండె పట్టేసినట్లయింది. "ఒరేయ్ రమణా . . . పాపం ఏడుస్తోందిరా. ఏం జరిగిందో కనుక్కుందాంరా" అన్నాను.

"నీకేమైనా పిచ్చా? మనకెందుకురా అయన్నీ. నాకు నిద్రొస్తోంది. వెళ్ళి పడుకుంటాను. నువ్వూ ఎమ్మట్నే రారా" అంటూ లేచి లోపలికెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె మెట్ల చివర కూలబడి హృదయవిదారకంగా ఏడుస్తోంది.

రాము, ప్రకాష్ గడప దగ్గర నిలబడి చోద్యం చూస్తున్నారు. నా గుండె ద్రవించి పోతోంది.

"నాకు బాధనిపిస్తుందిరా. ఆమె ఏడుపుని చూడలేకుండా ఉన్నాను. ఆమెనలా ఏడ్పించినవాణ్ణి కసితీరా తన్నాలనిపిస్తోందిరా" అన్నాను వాళ్ళతో.

"ఆమెను బలవంతంగా ఎవరూ ఎత్తుకుని రాలేదుగా. వళ్ళమ్ముకుని బతికే బజారు ఆడది. తనిష్టపడేగా వచ్చింది. ఇపుడు అనుభవిస్తోంది. జాలి పడాల్సిన విషయం ఏముందిందులో" అన్నాడు రాము.

వాళ్ళ మాటలు ఖాతరు చేయకుండా ఆమె దగ్గరకెళ్ళి నిలబడ్డాను. తలవొంచుకుని కుమిలికుమిలి రోదిస్తున్న ఆమెను "ఏమండీ . . . ఎందుకేడుస్తున్నారు? ఏం జరిగింది?" అని అడిగాను.

"విన్నార్రా . . . ఏమండీ అట . . . వ్యభిచారం చేసేదైనా ఎంత గౌరవమో మన వాడికి . . . ఇంకా నయం. మేడం గారండీ అన్లేదు" రాము మిగతా ఇద్దరితో అంటూ ఎగతాళిగా నవ్వటం విన్పించింది.

ఆమె వెక్కిళ్ళను ఆపుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ చెప్పింది. "ఒక్కణ్ణే ఉన్నానని . . . పాతిక్కి బేరమాడి పిల్సుకొచ్చాడు. మొత్తం నలుగురు . . . వంతులవారీగా . . . నా శరీరంతో ఆడుకుని . . . డబ్బులివ్వకుండా నీ దిక్కున్న సోట సెప్పుకో ఫో అన్నారు. కాల్లట్టుకుని బతిమాలుకున్నా కనికరం సూపలేదు బాబూ" అంటూ మరోసారి భోరుమని ఏడ్చింది. "యింటికాడ రెండేళ్ళ బాబున్నాడు. ఆడికి నిన్నటి నుండీ జొరం . . . యింట్లో సిల్లి గవ్వ లేదు. మందులకు లేకుంటే మానె ఆడికి బన్ను ముక్క కొనిపెడ్దామన్నా పైసా లేదు. మూడ్రోజుల్నించీ ఒక్క గిరాకీ లేదు బాబూ. ఆడొచ్చి పాతికిత్తానంటే ఆశపడ్డాను - పిల్లాణ్ణి డాట్టరుకాడికి పిల్చుకెళ్ళొచ్చనీ - ఆకలితో మలమల మాడుతున్న కడుపులో కాసిని గంజినీల్లయినా పోయొచ్చని . . . సేసింది ఎదవపని బాబూ. . . ఎవరికి సెప్పుకోను? పోలీసోడిని నాయం సేయమని అడగనా . . . నిన్నసలు సానిపని ఎవరు సేయమన్నారే అంటూ నా మక్కెలిరగదంతాడు. లేదా నాకాడ పడుకోయే . . . ఆ తర్వాత నీ ఇసయం ఆలకిస్తానంటాడు. ఎదవ బతుకైపోయింది బాబూ . . . ముదనష్టపు జనమ బాబూ" మరలా వలవలా ఏడ్చింది.

"ఇప్పుడే వస్తానుండు" అని రూం లోపలికెళ్ళాను. మిత్రులందరూ "ఏం చేయ బోతున్నావురా?" అని అడుగుతున్నా పట్టించుకోకుండా గోడకు వేలాడదీసి ఉన్న నా చొక్కా జేబులోంచి పదకొండు రూపాయలూ, మరికొంత చిల్లర పట్టుకెళ్ళి ఆమె చేతిలో పోశాను.

"నా దగ్గర యింతే ఉంది" అన్నాను గిల్టీగా . . .

ఆమె నా వైపు ఆశ్చర్యంగానో . . . ఆనందంగానో . . . ఆరాధనగానో చూసినట్లు గుర్తు.

"నా కంటే వయసులో సిన్నోడివైపోయావు. లేకుంటే సేతులెత్తి దండం పెట్టేదాన్ని" అందామె వెళ్ళబోతూ.

వాళ్ళిద్దరూ ఇప్పుడు ఐదో పెగ్గులో సోడా కల్పుకుంటున్నారు.

"నీ స్టూడెంట్స్ అందరికీ కొంపదీసి కరుణామయుడి కబుర్లే చెప్తున్నావా . . . ప్రాపంచిక విషయాలు . . . బతుకుదెరువుకు ఉపయోగపడే విషయాలు కూడా అప్పుడప్పుడూ చెప్తో ఉండు" అన్నాడు రమణ.

"స్టూడెంట్స్ విషయం తర్వాత. సిద్ధార్థని అపర బుద్ధుడిలా . . . దేనికీ కొరగాని పరమ పప్పుసుద్దలా చేసినట్లు అన్పిస్తోందిరా" అన్నాడు రాము

నేను మౌనంగా ఉండిపోయాను.

★★★★★

రెండ్రోజులు హాయిగా గడిచిపోయాయి.

ఉదయం ఆరున్నరకు రైలుంది. ఐదున్నరకు అలారం పెట్టుకుని పడుకున్నాం.

బైట ఏదో గొడవ జరుగుతున్నట్లనిపించి నిద్రాభంగమైంది. సమయం ఉదయం ఐదుంపావు. ఇంకా చీకట్లు పూర్తిగా తొలగిపోలేదు. ఆ శబ్దాలకు సిద్దార్థ కూడా లేచాడు.

రమణ గొంతు పెద్దగా విన్పిస్తోంది. అరుస్తున్నట్లు . . . చాలామంది ఒకేసారి మాట్లాడ్తున్నట్టు రణగొణ ధ్వని . . . గోలగోలగా . . .

మేమిద్దరం బైటికొచ్చాం. గేటు దగ్గర గుంపుగా జనం . . . రమణతో పాటు రాము కూడా కోపంగా ఏదో అంటున్నాడు.

విషయమేమిటో అర్థం కావటానికి కొంత సమయం పట్టింది. పనిమనిషి ఎప్పటి మాదిరిగానే ఉదయం ఐదింటికి యింటికొస్తూ గేటు దగ్గర ముతకచీరలో చుట్టి ఉన్న మూటని చూసి ఆగిపోయిందట. తీరా మూటని విప్పి చూస్తే అందులో కళ్ళు కూడా పూర్తిగా తెరవని పసిబిడ్డ . . . ఆడపిల్ల . . . ఎవరో కని వదిలేసి పోయిన పసిగుడ్డు . . . ఆకుపచ్చని ముతక చీరలో మూటలా చుట్టి, రమణ ఇంటి గేటు ముందు వదిలేసి వెళ్ళారెవరో . . . రమణకున్న వ్యాపార సంస్థల్లో పనిచేసేవాళ్ళ తాలూకు బిడ్డయి ఉంటుందని అనుకుంటున్నారక్కడ.

“ఈ ఛండాలాన్ని నా యింటి ముందు వదిలేసి వెళ్ళిందెవత్తె? అదెవరో తెలిస్తే దాన్ని నరికి పోగులు పెడ్తాను. ఆ దరిద్రపు ముండ సిగ్గుమాలిన పనేదో చేసింది చాలక, పిల్లని కని పడేసి పోతుందా . . . ఏ చెత్తకుండీలోనో పడేసి చావొచ్చుగా . . . నా యిల్లేమైనా ధర్మసత్రమనుకుందా ఎవడితోనో కులికి కని పడేసిన బాస్టర్డ్స్ అందర్నీ పోషించడానికి? వీళ్ళ కుళ్ళునంతా కడిగేసుకోటానికి నా యిల్లే దొరికిందా?” రమణ కోపంగా, ఆవేశంగా అరుస్తున్నాడు.

మిగతా బస్తీవాసులందరూ తలోరకంగా మాట్లాడ్తున్నారు.

నేలమీద పడుకోబెట్టి ఉన్న పాప గుక్కపట్టి ఏడుస్తోంది.

రాము కొడుకు – కాబోయే కలెక్టర్ కలుగచేసుకుని “తొందరగా పోలీసులకి కబురు పెట్టండంకుల్. వాళ్ళే చూస్కుంటారు. దీన్ని తీస్కెళ్ళి ఏ అనాథాశ్రమంలోనో వదిలేసి వస్తారు” అన్నాడు.

యిక్కడ యిన్ని కుటుంబాల వాళ్ళు గుమికూడి ఉన్నారు. ఇందులో పిల్లలు లేని దంపతులుంటారు. పిల్లలున్నా ఆడపిల్లలు లేని వాళ్ళుంటారు. ఆడపిల్లలున్నా దయార్ద్ర హృదయులూ ఉంటారు. ఒక్కరైనా ముందుకొచ్చి ఆ పిల్లని దత్తత తీసుకుంటే బావుంటుందనిపించింది. నా భార్య మూడు సంవత్సరాల క్రితం చనిపోకుండా ఉండి ఉంటే ఆ పని నేనే చేసి ఉండేవాణ్ణి.

"ఈ పిల్లని ఏ సానిముండ కని పడేసి, తన బిజినెస్‌కి అడ్డమని వదిలేసి పోయిందో . . . ఇది ఏ గూండాకో, రౌడీకో, ఖూనీకోరుకో పుట్టిన సంతానమేమో ఎవడికి తెలుసు. చూస్తూ చూస్తూ రోడ్డుమీద పడేసిన పెంటని ఎత్తుకుని నెత్తికెవరు రాసుకుంటారు? ఇలాంటి పిల్లల్ని అయ్యో పాపమని చేరదీస్తే మన సంసారాలు మట్టిగొట్టుకు పోతాయి" అన్నారెవరో గుంపులోంచి.

"అసలే ఆడపిల్ల. పెంచటమే కష్టమనుకుంటే పెళ్ళీ పెటాకులు చేయటం మరో తద్దినం . . . అసలు ఆడపిల్ల కాబట్టే ఆ తల్లి వద్దనుకుని వదిలించుకుందేమో . . . కన్న తల్లికే కడుపుతీపి లేనపుడు మనకేం పట్టింది" మరొకతను అన్నాడు.

"అర్జెంట్‌గా ఈ అసహ్యాన్ని ఇక్కడ్నించి తీసెయ్యండి. చూస్తుంటేనే కంపరంగా ఉంది. డర్టీపిగ్స్ . . . రోగ్స్ . . . " రాము అరుస్తున్నాడు.

నా పక్కనే నిలబడి ఉన్న సిద్ధార్థ నన్ను దాటుకుని ముందుకెళ్ళాడు. గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్న పాపని భుజానికెత్తుకున్నాడు.

"ఈ పాపని అనాథని చేసిన సమాజం సిగ్గుతో తల వొంచుకోవాలి. కళ్ళైనా పూర్తిగా తెరవని పసికందుని వదిలేసి వెళ్ళే పరిస్థితుల్ని ఆ తల్లికి కల్పించిన వ్యవస్థని మనం తప్పు పట్టాలి. పాపని వదిలేసే క్షణంలో ఆ తల్లి ఎంతటి కడుపుకోతని అనుభవించి ఉంటుందో మనకేం తెల్సు? ఎవ్వరూ పుట్టుకతో తప్పుడు మనుషులు కారు. తప్పటడుగులు వేసేప్పుడే సరిదిద్దగలిగితే ఎవ్వరూ తప్పులు చేయరు. ఈ పాపని నేను పెంచుకుంటాను" అన్నాడు.

రమణ, రాము, వాళ్ళ పిల్లలూ సిద్ధార్థవైపు ఓ పిచ్చివాణ్ణి చూస్తున్నట్లు చూస్తున్నారు.

నా కళ్ళకు వాడు భూమినీ, ఆకాశాన్ని రెండు పాదాల్తో ఆక్రమించుకున్న వామనావతారంలా ఉన్నాడు.

మా వూరికి బయల్దేరే ముందు వీడ్కోలు తీసుకుంటూ నా మిత్రుల వైపు గర్వంగా చూశాను.

ఈసారి నన్నెవరైనా 'నీ కొడుకుని డాక్టర్ని చేశావా? ఇంజనీర్ని చేశావా లేక కలెక్టర్ని చేశావా' అని అడిగితే వెంటనే తల యెత్తుకుని సమాధానం చెప్తాను. "నా కొడుకుని మానవత్వం ఉన్న మనిషిని చేశానని".

(ఆంధ్రభూమి, ఆదివారం 18 జనవరి 2004;

సంక్రాంతి కథల పోటీలో రెండో బహుమతి పొందిన కథ)